

Sabroe: Den højtærede Justitsminister har i Storeheddinge-Sagen vist, at han som den højeste administrative Embedsmand paa sit Omraade her i Landet har forstaaet at varetage den almindelige jævne Befolknings Interesse, og naar der er Tale om, at han skal foreskrive et Strafferegulativ for disse Opdragelsesanstalter og skal være med til at vaage over dem, tror jeg mere paa ham, end jeg vilde tro f. Eks. paa nogen af de foregaaende Højreministre. Og derfor tror jeg ikke, det vilde være heldigt eller rigtigt at fastslaa her i Loven udtrykkeligt, at de og de Straffe skulle anvendes. Selv om det var tænkeligt, at der kom en anden Justitsminister — thi den nuværende højtærede Justitsminister har vel ikke Udsigt til i al Tid og Evighed at være Justitsminister, der kommer vel ogsaa den Tid, da han maa give Pladsen for en anden —, som vil foreskrive de Straffe, som oprindeligt ere foreslaaede anvendte for Anstalterne for særlig vanskelige Børn, vilde jeg med større Sindsro se derpaa end paa, at man udtrykkelig fastslaaer det i Loven. Jeg tror, at Tidens Udvikling vil jævne disse Forhold, og om 4—5 Aar vil man komme til helt andre Synspunkter for Behandlingsmaaden af disse unge Personer, der skulle paa Opdragelsesanstalter.

Jeg er hermed færdig med de Bemærkninger, som jeg vilde gøre til Lovforslaget, og jeg vil udtale Ønsket om, at dette Forslag maa komme frelst i Havn. Jeg skal, inden jeg slutter, sige, at jeg med Hensyn til Værgeraadenes Sammensætning helst havde set, at det var den almindelige Valgret, der valgte dem, men naar vi ere gaaede bort derfra, er det dels af Hensyn til de formentlig praktiske Vanskeligheder, der kunde være derved, og dels af Hensyn til, at Udvalgets Flertal ikke har ønsket det. Skulde der imidlertid være Stemning for at lade disse Værgeraad vælge af den almindelige Vælgerklasse, vil jeg for mit Vedkommende intet have imod, at der mellem 2den og 3die Behandling bliver stillet Ændringsforslag i saa Henseende.

Trier: Saafremt det nærværende Lovforslag, gennemført til Lov, kommer til at sætte Skel i Udviklingen hos visse Dele af

den danske Befolkning, vil det være, fordi det fører en pædagogisk Betragtning ind paa Omraader, hvor der trænges til den. Man maa derfor være Udvalget taknemmelig for den Retning, i hvilken det har foreslaaet at ændre Lovforslaget. Hvis man ikke først og fremmest ser i den hele Sag et pædagogisk Spørgsmaal, tror jeg, at Loven vil være forfejlet. Det juridiske spiller her en formel Rolle. Det maa selvfølgelig være med for at trække Grænserne rigtigt mellem de forskellige Krav, der kunne opstaa, men den reelle Behandling af det enkelte Tilfælde, Afgørelsen af, hvor Trangen til at bruge Loven er til Stede, maa bygge paa pædagogiske Hensyn. Derfor vilde det have forekommet mig naturligt, om Spørgsmaalet som Helhed havde været henlagt under Kultusministeriet, og om det juridiske Element var føjet ind paa en lignende Maade, som det er foreslaaet f. Eks. i Ændringsforslaget under Nr. 5, hvor det bestemmes, at Værgeraadet ved visse betydningsfulde Afgørelser tilkalder den juridiske Hjælp, som skal sikre, at man ikke gaar udenfor de rette Grænser. Man mærker i Lovforslaget, som det er forelagt, meget stærkt, at det juridiske Element ved Forberedelsen af Loven — jeg tænker her ikke blot paa Forberedelsen indenfor Ministeriet, men ogsaa paa den forudgaaende Udarbejdelse — har spillet en Hovedrolle. Jeg skal ikke opholde mig ved et saadant lille Eksempel derpaa som det, flere foregaaende Talere have fremhævet: Brugen af Udtrykkene „mildere“ og „strengere“ om Opdragelsesanstalter, Udtryk, som øjensynlig ere hentede fra den juridiske Forestilling om mildere og strengere Straffe. Det er jo ændret gennem Udvalgets Ændringsforslag derom. Der er et andet Punkt, som vedrører en Realitet og forekommer mig at pege bort fra det pædagogiske Hensyn henimod den juridiske Tankegang. Jeg tænker paa dette, at der blandt de Forbrydelser, der kunne bringe Børnene i Kast med denne Lov, i § 2 er nævnt: „fortsat betydelig Dovenskab“. Hvis det var en Pædagog, der havde affattet Forslaget, vilde han have udeladt denne Passus. Han vilde have sagt: Dovenskab er et indviklet Problem, der ikke saadan uden videre kan sættes i Klasse med allehaande moralske Skavanker. Det er ikke udeluk-